

1. fejezet – A csend sarka

Áron a szívét a gyomrában érezte dobogni, miközben a csendes eső finom ritmust kopogott a kocsiszelvédőjén. A Balaton-felvidéki dombokon kanyargó keskeny út úgy tekergett előtte, mint egy szürke szalag a zöld lankák ölében. Az augusztus végi égbolt ólomszínnel borult a tájra, a párás levegőben tompán ragyogtak a szőlőültetvények sorai, melyek között itt-ott megcsillant a Balaton távoli víztükrére. Minden kanyarban erősebben szorította a kormányt, de nem a vezetés nehézsége miatt – ezek a kanyarok nem az úton, hanem a lelkében voltak. Minden egyes forduló a hegyoldalon azt juttatta eszébe, milyen éles kanyart vett most az élete.

Alig néhány napja még a pesti belváros zajában élt. Emlékei között még frissen derengett a lakása ablaka alatt csilingelő villamos, a szomszéd kávézó reggeli kávéillata, a számítógép képernyőjére tapadt hosszú éjszakák. Hónapokon át halogatta a döntést, hogy mindezt maga mögött hagyja. Hogy otthagyja a munkát egy menő kreatív ügynökségnél, ahol a határidők és meetingek mókuskereke felőrölte a napjait. Hogy feladja a belvárosi albérletét, ahol a falakon poszterekké simultak fiatal művészek álmaj, köztük az övé is. Hogy elengedje a nyüzsgő baráti estéket, a gyorsételek papírzacskóit és a Google-naptárja sűrűn egymásra torlódó bejegyzéseit. Végül mégis megtette. Egy júliusi éjszakán, amikor a hőség miatt álmatlanul hánykolódott, Áron felült az ágyában, és úgy döntött: elég volt. Reggelre már tudta, hogy a Balaton-felvidék valamelyik eldugott falujában fog új életet kezdeni – távol mindentől, amit ismert.

Most, ahogy a vizes úton lassan gurult be új otthona, a kis falu határába, még mindig nem hitte el egészen, hogy megtette. A rozoga település üdvözlőtábláján mohával benőtt betűk köszöntötték, mintha a hely maga is álomból bontakozna ki. A főutcán alig látott mozgást: egy biciklis öregúr tekert át lassan a túloldalra, egy esernyője alá bújt asszony sietett végig a repedezett járdán, és egy kíváncsi macska figyelte a jövevényt egy kerítésoszlop tetejéről. A nyár végi csend már most uralta a falut. Pár hete még biztosan nyaralók zajongtak errefelé, a falusi turizmus és a borospincék teraszain élénk beszélgetések hallatszottak esténként. De augusztus végére a táj visszahúzódott saját nyugalmaiba. A dombok között megbújó házak ablakaiban nem villódtak tévék fényei, csak a lassan oszló szürkület tükröződött bennük.

Áron leparkolt a mélyzöld mohával pettyezett kerítés előtt. A kapu rozsdás zsanérral nyikorogva engedett, amikor belökte. A telken álló parasztház régimódi, fehérre meszelt falai csillogtak a friss esőtől. Az eresz alatt fecskefészkek sorakoztak üresen, lakóik már dél felé járhattak az ég alatt. A tornác repedezett kövén ott várt rá a megígért kulcs egy öreg, csorba szélű borospohárban a küszöbön. Egy cetli is hevert mellette ezzel a felirattal: „Nyugi, itt senki nem lop” – mintha ez a mondat a falu mottója lett volna. Áron elmosolyodott, miközben felvette a kulcsot. A mozdulatban benne volt a kétely is: valóban ilyen helyre vágyott-e, ahol az emberek nyitott kapukkal élnek, bízva abban, hogy a világ nem bántja őket? Budapesten még a gondolat is abszurd lett volna.

Az ajtót kinyitva hűvös, dohos levegő fogadta. Odabent félhomály uralkodott, csak a kis ablakokon beszűrődő szórt fény világította meg a levegőben táncoló porszemeket. A szobákban kopott bútorok álltak: egy faragott lábú asztal a konyhában, foltos vászonerítővel letakarva; egy öblös karosszék a nappali sarkában, melynek kárpitja valaha virágmintás lehetett, de mára megfakult az időtől; a hálósobában pedig egy egyszerű fenyőfa ágy, rajta tiszta, de régies ágynemű, levendulaillatúra mosva. Áron végighúzta ujjait a komód tetején, és a por finom réteget hagyott a bőrén. Úgy érezte magát, mintha egy másik korba csöppent volna, ahol megállt az idő, és a falak emlékeznek minden egykori lakóra. A ház csendje szinte kézzel tapintható volt – a város örökös morajlása után ez most egyszerre volt megnyugtató és nyomasztó.

Az első napja a házban az elrendezéssel telt. Nem hozott magával sokat: néhány bőröndnyi ruhát, a laptopját (amelyet elő sem vett azóta, hogy eljött a városból), és a legfontosabbat: a vázlatfüzetét meg a ceruzáit. A füzet vastag, krémszínű lapjai annyi félig megkezdett ötletet rejtettek, amennyi a pesti évek alatt benne született és elhalt. Remélte, hogy itt majd új életre kelnek a vonalak. Ám amikor délután kiült a tornácra rajzolni, csak bámulta a fehér papírt maga előtt. A madarak csicssergése hangosabb volt a gondolatainál, s a távolban kéklő Balaton látványa helyett saját belső ürességét látta. Az ihlet nemhogy megérkezett volna a csendben, de mintha épp a csend leple alatt bújt volna el előle. Ahogy telt az idő, egyre szorongóbbá vált. Mi lesz, ha itt sem tud alkotni? Mi lesz, ha a csend nem barátja, hanem ellensége a művészetének? A kérdések úgy rajzoltak a fejében, mint megannyi zavaró bogár.

Másnap reggel arra ébredt, hogy a nap első sugarai átszűrődnek a spaletták résein. A viharos éjszaka után – mert éjjel a csendet végül mennydörgés és szél tépte szét egy órára, mintha a táj is nyugtalanná vált volna Áron nyugtalanságától – a reggel friss és harmatos volt. A fűben gyöngyökként csillogott az eső utáni harmat, a levegő pedig tele volt a nedves föld és

a megázott fák illatával. Áron felkelt, készített magának egy erős kávé a magával hozott mokkafőzőjében, és megpróbálta újra kézbe venni a ceruzát. Leült a nappali egyetlen ablakánál, ahonnan rálátott a szőlősorok között fel-feltűnő Balatonra. A víz most ezüstösen csillogott a reggeli fényben, a távoli túlsó part házai apró pontok voltak csupán. Gyönyörű volt a kilátás – és Áron mégis képtelen volt megörököteni. A ceruza végét a papírhoz érintette ugyan, de vonal nem született belőle. Csak ült ott hosszú ideig, mígnem a kávé kihűlt a csészében, és a papír üres maradt. A csend körülvette, és ahelyett hogy inspirálta volna, úgy hatott rá, mint egy tükör, amibe ha belenézett, saját bizonytalanságait látta viszont.

Délutánra Áron úgy döntött, nem erőlteti tovább a rajzolást azon a napon. Felállt az asztaltól, és nyújtózott egy nagyot. Az izmok a hátában megropogtak a hosszú mozdulatlanságtól. Úgy érezte, ki kell mozdulnia a négy fal közül, mielőtt a gondolatai végleg körbeérnek a fejében és felemésztik. Elhatározta, hogy sétál egyet a környéken, hátha a mozgás és a friss levegő kitisztítja az elméjét.

Az ösvény, amely a háztól indult felfelé a domboldalon, alig látszott ki a magas fű közül. Valaha rendszeresen járhatták, talán a szőlőművesek vagy a legelésző kecskék taposták ki, de mostanra a természet visszahódította magának. Áron hosszú vászonnadrágot és egy régi edzőcipőt viselt, amiket nem félt összesározni. Zsebre dugott kézzel indult útnak, vállán átvetve egy könnyű vászontáskát, amibe vizet és egy pulóvert tett – a nyár végi időjárás kiszámíthatatlan, és a délutáni meleg hamar este hűvösébe fordulhat. A városi beidegződés most is vele volt: kicsit feszült tartással, figyelmes, gyanakvó tekintettel lépdelt a számára ismeretlen erdei ösvényen. A csend itt más volt, mint a házban. Nem üresség, hanem halk neszekkel teli nyugalom: tücskök ciripelése hallatszott a fűben, egy távoli kakukk kiáltott fel néha, a fák lombja között pedig ott motoszkált a szél apró sóhaja.

Ahogy egyre beljebb haladt a bokrok és fák között, Áron fejében lassan oldódni kezdtek a gondolatcsomók. A természet ritmusa, a léptei alatt roppanó gallyak és a saját szívverése összhangja mintha valamiféle ismeretlen dallamot komponált volna a csendbe. Az ösvény néhol meredeken emelkedett, máshol laposabban kanyargott a domb oldalában. Utat tört magának a vadon: vadrózsa és kökénybokrok hajoltak be az ösvényre, töviseik óvatos kerülgetésre intették. Egy helyen régi gyümölcsfákra bukkant – talán egy egykori kis gyümölcsös maradványai lehettek. A fák alatt pókhálók csillogtak az előbújó nap fényében, finom ezüstszállakként húzódtak az ágak között. Kétszer is megesett, hogy Áron majdnem beléjük sétált; az utolsó pillanatban torpant csak meg, amikor a napfény megcsillant a pókhálókön. A városi ember ösztönével enyhe undorral söpörte le a válláról az egyik elszakadt háló maradékát. Aztán elnevette magát a saját finnyasságán. Mit várt? Hogy a

természet steril lesz, mint egy iroda? Itt bizony pókok, bogarak, sár és vad illatok vannak. Talán épp erre volt szüksége – emlékeztette magát –, hogy kizökkenjen a betondzsungel kényelem-csapdájából.

Egy kis tisztáshoz érve megállt, hogy kifújja magát. Lentebb a lejtőn túl már látszott a falu néhány háztetője, mögöttük a Balaton szelíd kéksége terült el, szinte egygyé olvadva az ég horizontjával. Áron megtörölte a homlokát és nagyot kortyolt a vízből. Ahogy körbenézett, hirtelen az az érzése támadt, hogy nincs egyedül. Nem tudta, miért gondolja ezt – hiszen semmi különös nem hallott vagy látott. Mégis, a csend mintha megváltozott volna egy pillanatra. Valahol a közelben egy rigó riasztó kiáltással felrebbent egy ágról, és sebesen tovarepült. Áron tekintete ösztönösen követte a madarat, s ekkor pillantotta meg.

Az erdőszélen, alig néhány méterre tőle, egy sűrű borókabokor alatt kuporgott az a valami, ami annyira megváltoztatta a csend hangulatát. Először csak egy sötét foltot látott a zöld félhomályban. Azt hitte, talán egy őz áll ott, vagy egy kóbor macska gubbaszt a bokor alatt. De amikor a szeméhez emelte a kezét, hogy jobban kivegye a részleteket, észrevette a két barna szempárt, amely egyenesen rá szegeződik. Egy kutya volt az.

Sovány volt, bőre alatt élesen kirajzolódtak a bordái. A sár és por foltokban megült a szőrén, mintha már hosszú ideje nem látta volna se kefe, se simogató kéz. Egyik füle cakkosan véget ért félúton – mintha valami harapás vagy régi sérülés nyoma lenne. Áron szíve elszorult a látványtól. A kutya reszketett, egész testében remegett, akár a nyár végén a fán felejtett utolsó falevél a szélben. Mégsem a soványsága vagy nyomorúságos állapota volt az, ami Áront leginkább megérintette. Hanem a tekintete. Az a mély, sötétbarna szempár úgy függött rajta, mintha nem csupán nézné, hanem olvasná is őt. Ismerősnek és idegennek tűnt egyszerre ez a pillantás. Volt benne valami emberi – egyfajta szótlán könyörgés, félelem és remény különös elegye.

Áron lassan, nagyon lassan leguggolt, hogy a lehető legkisebbre húzza össze magát, ne tűnjön fenyegetőnek. Szíve vadul dobolt a mellkasában, de nem a félelemtől, hanem az együttérzéstől és izgatottságtól, hogy egy ilyen bizalomra éhes teremtménybe botlott. Óvatosan megköszörülte a torkát, majd halkán megszólalt:

– Hé... szia, kispajtás... – Hangja rekedt volt a hosszú csend után, amelyben addig a saját gondolataival bandukolt. Most próbált gyengédséget csempészni bele, mintha egy riadt gyerekhez beszélne. – Nem bántalak, jól van? Nincs semmi baj...

A kutya nem mozdult, de a tekintete minden szónál ott rezgett Áron arcán. Látszott rajta, hogy retteg. Farka szorosan a hasa alá húzva, teste olyan görnyedten, mintha már várná a következő rúgást vagy ütet, ami talán egész eddigi életében körülvette. Áronnak elszorult a

torka a gondolatra, hogy ki bántotta így ezt az állatot. Lassan leeresztette a jobb kezét a térdéről, és kinyújtotta a kutya felé. Nem érintette meg – csak felkínálta a kezét, hogy a kutya szaglássza meg, ha akarja. Ujjai közt még ott volt a föld illata, és talán egy kis szalonna aromája is – reggel utolsó falatként azt evett. A kutya orra megremegett, de a testhelyzetét nem változtatta. Óráknak tűnő percek teltek el így.

Áron nem mozdult. Érezte, ahogy a lábai lassan zsibbadni kezdenek a guggolástól, de nem akarta megtörni a varázst. Mert valami megmagyarázhatatlan varázslat volt abban a pillanatban: az erdő visszafojtott lélegzetében, a levelek mozdulatlanságában, abban, ahogy a távoli Balaton felől egyetlen fuvallat sem rezdült. Mintha az egész világ egy láthatatlan kör szélére gyűlt volna, figyelve ezt a két élőlényt – egy embert és egy kutyát – akik között a csönd mélyén valamiféle néma párbeszéd zajlott. Áron gondolatai lecsendesedtek, minden figyelme erre az egy pontra fókuszált: a kutya reszketeg alakjára és arra a lehetőségre, hogy talán segíthet rajta.

Öt perc telt el. Aztán tíz. Talán húsz is. Az idő elveszítette jelentését, ahogy a férfi és az állat dermedten mérte fel egymást. A tücskök kitartó ciripelése töltötte be a levegőt a távoli madárszóval vegyülve. Áron már azt hitte, a kutya örökre kövületeként marad ott, remegő kétségbeesésbe zárva, amikor az állat végre megmozdult. Alig észrevehetően, előbb csak egy fél lépést tett előre, majd megtorpant. Áron egy pillanatra visszafojtotta a lélegzetét. A kutya orra magasan billegett, mintha próbálná jobban érezni a felé nyújtott kéz szagát. Aztán a kutya ismét lépett egyet. Még mindig reszketett, de kíváncsisága – vagy talán a remény – győzni látszott a félelme felett. Végül hideg, nedves orrával finoman hozzáért Áron ujjaihoz.

Áron szívéből ebben a pillanatban mintha bilincsek hullottak volna le. A megkönnyebbülés melege áradt szét benne, és óvatos mosoly jelent meg az arcán. – Ügyes vagy – suttogta alig hallhatóan, mintha félne, hogy a hangos szó elriasztaná a varázst. Lassan, centiről centire közelebb csúsztatta kezét a kutya fejéhez, és ha a kutya engedi, finoman meg akarta érinteni. Az eb egy villanásnyi időre hátrahúzta a fejét, de aztán hagyta. Az ujjai találkoztak a durva, sáros szőrrel a kutya nyakánál. Áron érezte a csomós bundában megbújó bordák mozgását, ahogy szaporán vette a levegőt. – Semmi baj... – ismételte halkán. – Jó kutya... minden rendben lesz.

Az állat nagy, sötét szeme lassan lecsukódott egy pillanatra, mintha kimondatlanul is elfogadná a férfi érintését és szavait. Áron térdei sajogtak, ezért óvatosan leült a földre, törökülésben, hogy kényelmesebben legyen, és egy szintben maradjon a kutyával. Így ültek ott együtt a késő délutáni erdőszélen: egy ember és egy kutya, akik néhány perce még

idegenek voltak, most pedig már osztoztak valamin, ami megfoghatatlan, mégis erősebb bármilyen kimondott szónál.

– Honnan jöttél te, hm? – kérdezte Áron lágyan, miközben végignézett a kutya megtépázott testén. Persze választ nem várt. Mégis, a csönd mintha felelt volna helyette egy tücsök ciripelésével vagy a lombok suttogásával. Áron gondolatban elképzelte a kutya történetét: talán kidobták valahol, talán eltévedt, vagy éppenséggel sosem volt igazi otthona. Bárhogy is, most már itt van vele, és felelősséget érzett iránta.

A kutya ekkor óvatosan megnyalta Áron kezének szélét. Csak egy gyors, alig érezhető mozdulat volt, de a férfi úgy érezte, mintha ezzel a gesztussal a kutya pecsételte volna meg a szövetségüket. Áradt belőle a hála és a megadás keveréke.

– Adunk neked egy nevet, rendben? – mondta Áron szelíden. Maga sem tudta, honnan jött az ötlet, csak érezte, hogy a névtelenség tovább növelné a távolságot kettejük között. Ha nevet ad neki, azzal elfogadja, befogadja a saját világába. Körbenézett, mintha a tájból akarna ihletet meríteni. A fák, a bokrok, a nap utolsó sugarai mind aranyra festve a leveleket... És akkor egy emlék vagy talán egy ösztön sugallatára kimondta: – Legyél Bodza.

A szó melegen, lágyan lebegett a két lény között. Áron is meglepődött rajta, de amint kimondta, úgy érezte, ez a név mindig is a kutyaé volt. Mintha nem is ő találta volna ki, hanem csak felidézett volna valamit, ami eddig is a levegőben vibrált körülöttük. Bodza – mint az erdei bodzabokor fekete bogyói, olyan sötét és titokzatos volt a kutya szeme. És mint az illatos bodzavirág, amely tavasszal megtelik élettel, talán ez a kutya is új életet hoz majd magával.

A kutya nem tiltakozott a név ellen. Sőt, mintha a fülét is megrezzentette volna, amikor meghallotta. Egy pillanatra abbahagyta a remegést, és kíváncsian félrehajtotta a fejét, mintha próbálná megérteni, mit jelent ez az új hang. A mélybarna szemekben most már nem csak félelem, hanem valami bizalomféle csillant. Bodza – ismételte meg magában Áron mosolyogva, és megsimogatta a kutya feje búbját. – Igen, te bizony Bodza vagy, ugye?

Az este lassan rájuk telepedett, mire visszaindultak a házhoz. Bodza eleinte tétován lépkedett Áron mellett, mintha attól tartana, hogy a varázs odavész, ha újra mozgásba lendül az idő. Pár lépés után azonban rájött, hogy Áron követi, sőt hívja magával, így aztán a kutya szorosan a férfi nyomába szegődött. Ahogy kiértek az erdőből a falu szélén elterülő mezsgyére, az ég alján már narancs és rózsaszín csíkok hirdették a napnyugtát. Az esőfelhők feloszlottak, a levegő friss volt és tiszta. Áron oldalra pillantott: Bodza ott ügetett, orrát a földhöz szorítva néha, mintha most térképezné fel új birtokát, de közben egy pillanatra sem vesztette szem elől őt.

A házhoz érve Áron kinyitotta a kaput, és egy pillanatra eltöprengett, be meri-e engedni a kutyát a lakásba. A fehérre meszelt falú parasztház belül tiszta volt, de egyszerű; mégis, Bodza koszos bundája és bolyhos mancsai alighanem nyomot hagynának a padlón és a szőnyegen. De mit számít mindez – gondolta Áron. Hiszen egy élő lélek többet ér bármilyen tiszta padlónál. Mégis, amikor beléptek a kertbe, Bodza bizonytalanul megtorpant az ajtó előtt. Talán sosem volt házban, vagy ha volt is, rossz emlékei lehettek odabentről. Áron nem erőltette. Hagyta, hogy a kutya maga döntsön.

Letett egy tál vizet a tornácon Bodza elé, és a konyhából előkeresett egy maradék párizsis zsemlet, amit még reggelről hagyott meg. Apró darabokra törte és a tenyeréből kínálta Bodzának. A kutya először csak szimatolt, majd óvatosan kinyújtotta a nyelvét, és begyűjtötte a falatokat. Olyan éhesen falta, hogy Áron azon tűnődött, vajon mióta nem evett rendesen. – Holnap szerzünk neked valami rendes ételt – ígérte halkan, és Bodza mintha megértette volna, hálásan csóválni kezdte a farkát, bár még mindig visszafogottan.

Aznap este Bodza a bejárati ajtó előtt telepedett le. Áron behívhatta volna, de látta rajta, hogy egyelőre így érzi biztonságban magát: közel is van hozzá, meg nem is. Ezért hozott ki egy régi pokrócot, amit a házban talált, és leterítette az ajtó mellé, védett helyre. Bodza rögtön ráfeküdt, hálás sóhajjal, mintha ez a rongyos takaró lenne élete legpuhább fekhelye. Áron még sokáig ült kint mellette a küszöbön. Nézte a csillagokat, amelyek lassanként előbukkantak a tisztuló égen. A Tejút ezüst szalagja keresztülfutott a falu felett, s a tücskök koncertjéhez néha egy bagoly huhogása szolgált basszusalapként. Bodza néha fel-felkapta a fejét egy-egy ismeretlen hangra, de aztán amikor látta, hogy Áron nyugodt marad, ő is visszaengedte az orrát a mancsai közé. Ebben a csendes közös virrasztásban volt valami szentélyszerű: mintha a tornác küszöbe egy láthatatlan határvonal lett volna két világ között, és ők ketten, ember és kutya, most egyszerre örködtek mindkét oldalon.

Áron azon kapta magát, hogy hosszú idő óta először nem érezte egyedül magát. Amikor végül fáradtan felállt, és halkan jóéjt kívánt Bodzának – igen, ki is mondta, mintha csak egy barátnak vagy családtagnak kívánná nyugodalmas éjt –, a kutya felemelte a fejét. Szemében a holdfény megcsillant, és Áron úgy látta, mintha Bodza bólintott volna. Aznap éjjel Áron ágyba bújott, s mire a párnájára hajtotta a fejét, már hallotta is a küszöb felől Bodza álmos szuszogását. Ez a hang megnyugtatta. Az álom gyorsan, mélyen érte utol, és most először nem ürességgel teli álma volt: színeset álmodott, mezőkről és bodzavirágokról, és valakiről, aki kézen fogva vezeti őt egy erdei ösvényen... Arra ébredt hajnalban, hogy a hajnalpír már dereng a függönyön át, és Bodza kaparja halkan az ajtót.

A második nap reggelén Bodza már bent várta. Amint Áron kitárta a hálószoza ajtaját, meglepve látta, hogy a kutya az előszoba kövén összegömbölyödve aludt éjszaka. Valószínűleg az éj közepén osont be a résnyire nyitva hagyott ajtón, amikor már biztos volt benne, hogy nem lesz belőle baj. A közeledő léptek zajára Bodza felnézett, majd kissé büntudatosan lelapult, mintha tilosban járna. Áron elmosolyodott és leguggolt hozzá, megsimogatta a fejét. – Jó reggelt, Bodza – mondta halkan. – Örülök, hogy bejöttél. Ne félj, itt bent is otthon vagy. A kutya lassan megcsóválta a farkát, és orrát finoman Áron kezéhez nyomta.

Attól a naptól kezdve Bodza a ház része lett. Mire a harmadik hajnal is eljött, és Áron álmosan kinyitotta a szemét a kakaskukorékolásra a távolból, Bodzát már nem kellett keresnie. A kutya hűséges árnyékként követte őt mindenhová. Aznap reggel Áron arra ébredt, hogy Bodza a hálószobában, az ágy tövénél összekuporodva szuszog. A felkelő nap halvány fénye bevilágított az ajtón, és megcsillant Bodza bundáján, ami most, tisztábban és pihentebben, már inkább barna volt, mint fekete. Az esti gyors tisztogatás – egy vödör meleg vízben elnyomkodott szappan és egy régi rongy segítségével Áron finoman letörölgette Bodza szőréről a legmakacsabb piszkot – megtette a hatását. Bodza először idegenkedett a mosdatástól, de Áron nyugodt biztatása és gyengéd mozdulatai végül meggyőzték, hogy nem bántani akarja, csak segíteni.

Áron csendben kimászott az ágyból, hogy ne ébressze fel, de a parketta halk reccsenésére Bodza felriadt. Először riadtan kapta fel a fejét, majd amikor látta, hogy csak Áron az, lustán odasétált hozzá. Mielőtt Áron bármit tehetett volna, Bodza finoman megnyalta a kezét üdvözlésképp, aztán ásított egy hatalmasat. Ez a bizalommal teli gesztus mosolyt csalt Áron arcára. – Jó reggelt neked is, öregfiú – nevetett fel halkan, s megbizsergett a mellkasa a boldogságtól, hogy így indul a napja.

A reggeli kávé mellett Áron gondolatai már nyugodtabban folytak, mint két nappal ezelőtt. Bodza a lábánál telepedett le a konyhában, figyelve, ahogy az ember szelet kenyeret pirít a serpenyőben, és sajtot vág hozzá. Kapott ő is egy darabka sajtot – amit finom óvatossággal vett el Áron kezéből, vigyázva, hogy véletlenül se érjen a fogai közé az ujj. Hihetetlen volt látni, milyen gyengéd is tud lenni ez a korábban vadnak, riadtnak tűnt állat.

Áron azon kapta magát, hogy Bodzával beszélget. Nem mintha elvárta volna, hogy a kutya válaszoljon, de jólesett hangosan kimondani a gondolatait egy figyelmes hallgatóság előtt. – Szerinted mit kéne ma tennünk? – vetette fel, miközben a reggeli morzsáit seprerte össze az asztalról. – Megpróbáljuk megint a rajzolást? Vagy inkább sétáljunk egy nagyot? – Bodza a

hangjára mozgatta a fülét, majd oldalra döntötte a fejét. – Igazad van – nevetett Áron –, előbb sétáljunk, aztán majd meglátjuk.

A séta rövid volt és örömteli. Bodza mintha éveket fiatalodott volna – vagy tán a bánat súlyát vetette le magáról egyetlen nap alatt. Farokcsóválva szaladt előre a mezőn, de mindig visszanézett, megvan-e még Áron. A reggel harmatcseppjei fröccsentek Bodza tappancsai nyomán, s egy pillanatra Áronban megállt a levegő a gyönyörűségtől: mintha a kutya lábnyomából virágzó csillagok emelkednének a levegőbe a napfényben – persze tudta, hogy csak a felverődő vízcseppek játszanak a fényben, de a látvány mégis varázslatos volt.

Mire visszaértek a házhoz, Áronban valami megváltozott. A félelem és szorongás, ami eddig görcsként ült a mellkasán, mintha oldódni kezdett volna. A csend, amely eddig nyomasztotta, most már nem volt üres: benne dobogott egy másik szív is, egy négylábú társ jelenléte töltötte meg melegséggel. Áron úgy érezte, mintha Bodza nem csak a házba, de az ő lelkébe is belépett volna, otthonosan elhelyezkedve ott.

Visszaültek a tornácra, ahol a kis asztalon ott hevert az üres vázlatfüzet. Áron egy pillanatig tétován nézte a makulátlan lapokat, aztán Bodzára pillantott, aki lihegve, elégedetten telepedett le a tornác hűvös kővén. A kutya felemelte a fejét, és visszanézett rá azzal az okos, mély tekintetével. Mintha azt kérdezné: „Na, és most mi következik?”

Áron elmosolyodott, elővette a ceruzáját, és kinyitotta a füzetet. Az első oldalon még ott álltak azok a régi firók, amelyek a városban születtek – kaotikus vonalak, félbehagyott alakok. Tovább lapozott egy üres oldalra. Aztán nem gondolkodott tovább. A ceruza halkán sercegett a papíron, eleinte bizonytalanul, majd egyre magabiztosabban. Bodza kíváncsian figyelte a mozgó kezét, néha kicsit közelebb merészkedett, mintha meg akarná szimatolni a rajzot, mit művel a gazdája.

A papíron lassan kirajzolódott egy alak. Egy kutya alakja, fejét enyhén félrehajtja, füle csonka sziluettje éppúgy ott volt, mint a szemében csillogó fény. Áron újra és újra áthúzta a vonalakat, tökéletesítette a formát, árnyékot adott a bundának, életet lehelt a szemekbe a grafit finom dörzsölésével. Arra eszmélt, hogy a szíve nyugodt ütemben ver, és a világ körülötte eltűnt – csak ő és a rajz maradt, meg persze Bodza, aki türelmes múzsaként hevert mellette.

Amikor letette a ceruzát, a vázlatfüzet lapjáról Bodza tekintett vissza rá. Fejét ugyanúgy félrehajtotta a rajzon, mint ahogy a valóságban is szokta, amikor valami szokatlant hall. És a rajzolt kutya szemében ott volt az a különös, mély értelem, amit Áron először megpillantott abban a bokor alatti pillanatban. Egy pillanatra meghökkent – hiszen grafitvonalak hogyan adhatnák vissza azt a szikrát? Mégis, mintha a ceruza nyomán nem csak forma, de lélek is költözött volna a papírra.

Bodza ekkor felült, és odalépett hozzá. Orrát gyengéden Áron térdéhez nyomta, mintha csak gratulálna vagy köszönné azt, amit a férfi alkotott. Áron megsimogatta a buksiját, és a kész rajzot nézte. Elérzékenyült, mert tudta: megtört a jég. Újra tudott rajzolni. Sőt, talán soha életében nem érzett ekkora örömet alkotás közben, mint most, hogy egy igaz barát inspirálta.

A nap ekkor kibukkant egy felhő mögül, arany fényt lövellve szét a tornácon. Áron hunyorogva felnézett az égre. A fény melegében, Bodza közelségében egyszerre világos lett számára, hogy valami különleges kezdődött el. Még nem tudta volna szavakba önteni, mi az, de a szíve mélyén érezte: a csendnek ebben a sarkában, ebben az eldugott faluban talált valamire – vagy valakire – akire mindig is szüksége volt. Egy társra, aki szavak nélkül is érti őt. Egy tükörre a lélekben, amelyben saját magát is jobban megláthatja.

Áron lehunyta a szemét egy pillanatra, hálát adva a sorsnak ezért a váratlan ajándékért. Ki gondolta volna, hogy épp egy kóbor kutya lesz az, aki visszavezeti őt önmagához és a művészetéhez? Valami láthatatlan varázslat költözött a hétköznapijaiba: a valóság szövetén átderengő csoda, amelyet más talán észre sem vett volna, de neki megmentette az életét.

Ahogy ott ült a ragyogó délelőttben, Bodzával az oldalán, Áron szinte tapinthatóan érezte a levegőben vibráló ígéretet. A jövő titkokkal és talán varázslatokkal volt tele, de nem félt tőlük. Mert tudta, hogy nincs egyedül. A csend sarkában mostantól mindig ott lesz mellette Bodza puha lélegzése, és ez a csend már nem a magányt jelentette, hanem valami egészen mást – a kezdetet egy történetben, amelyet ketten fognak megírni.

2. fejezet – A bizalom morzsái

(....)

3. fejezet – A pillanat, ami túl csendes volt

A faluban az emberek lassan hozzászoktak Áron jelenlétéhez – vagy legalábbis megszokták, hogy van egy csendes, fiatal férfi az egyik eldugott portán. A postás hetente egyszer biciklizett végig a főutcán, és ha éppen Áront találta otthon a tornácon üldögélve, biccentett neki, mielőtt továbbtekert volna a levelekkel. Az iskola udvara mellett, ahová néha Bodzával elsétált reggelenként, pár gyerek ismerősen integetett; a kutyát többen név szerint is megismerték, és Bodza ilyenkor készséges farokcsóválással nyugtázta a köszönéseket. Látszólag Áron is a közösség részévé vált valamiképpen – legalábbis annyira, amennyire egy idegenből lett falusi rövid idő alatt azzá válhat.

Mégis, Áron sokszor úgy érezte, mintha csak megfigyelője lenne ennek az életnek, nem pedig alakítója. Az esti beszélgetések a kerítések fölött nélküle zajlottak; ha a kocsmából kihallatszó nevetést hallotta, nem tudta, min derülnek olyan jól a helyiek. Mintha egy színdarabot figyelne a nézőtérrel, ahol minden szereplő ismeri a másikat és érti a kimondatlan poénokat – csak ő nem kapott szövegkönyvet. Ezt az érzést azonban enyhítette Bodza állandó közelsége. A kutya oldalán Áron már nem érezte magát teljesen kívülállónak: bár a faluhoz még nem tartozott igazán, Bodzához annál inkább. Kettejük saját kis világában, a csend sarkában őszinte otthonosság terpeszkedett. Az eltelt hetek alatt Bodzával való barátsága olyan természetes lett, mintha mindig is együtt lettek volna.

Egyik novemberi délután azonban valami megváltozott. Az aznapi csend más volt, mint a megszokott, békés nyugalom. A levegőben baljós nyugalom vibrált, amit Áron nem tudott hová tenni. Az égboltot hosszú, szürkés felhősávok szelték át, mintha ólmos vonalakkal húzták volna alá a láthatárt. A falu felől semmi nesz nem hallatszott: elmaradt a távoli traktorok mormogása a földeken, nem ugattak a kutyák a kertek mélyén, még a verebek csivitelése is hiányzott az ereszek alól. Szokatlan, természetellenes csönd telepedett a délutánra, és Áron szívében egy ismeretlen aggodalom mocorgott tőle.

Bodza az udvar közepén ült, mozdulatlanul, fejét kissé félrehajtva szimatolta a levegőt. Végül felállt, és határozott léptekkel elindult a kapu felé. Olyan céltudatosság sugárzott a mozdulataiból, hogy Áron önkéntelenül is követte. Kiszólt utána egy tréfás kérdést, próbálva oldani a saját feszültségét: – Ugyan hová sietsz, barátom? Talán meghívtak minket valahová? – Hangja azonban elhalt a csöndben, válasz híján. Bodza megállt a nyitott kapunál és hátrapillantott rá. Tekintetében ott vibrált valami – nem türelmetlenség, inkább hívás vagy biztatás. Áron úgy érezte, a kutya azt mondja némán: „Gyere utánam.”

Ő pedig engedett a néma invitálásnak. Kapta a vászontáskáját, beleejtett egy üveg vizet megszokásból, majd kilépett az utcára Bodza nyomában. A kutya nem rohant előre, megvárta, míg Áron mellé ér, aztán kényelmes ügetéssel vezette útjukat végig a kanyargós földúton, kifelé a faluból. Az út szélén magasra nőtt a gaz, elszáradt bojtos végüket rezzenéstelenül tartotta a késő őszi délután. Áron egyszer csak felismerte, merre tartanak: a domboldalban, a falu határán túl volt egy régi, elhagyott szőlőskert, amelyet még az első heteiben látott távolról. Valaha valószínűleg büszke sorokban álltak itt a szőlőtőkék, de mostanra vadon kerekedett a helyén. A dűlőút már alig látszott, ahogy felkanyarodott a dombra, két oldalán tövises kökénybokrok és elvadult orgonabokrok hajoltak be. Bodza pontosan tudta az utat: magabiztosan haladt előre, mintha nem először járna erre.

Az ösvény végén, a dombtetőn egy apró, teraszos tisztás búj meg. A szőlőskert hajdani határát alacsony, kőből rakott támfal jelezte, melynek kövei között vadvirágok és repkény vert gyökeret. Az egykor gondosan rakott fal most helyenként kifordult, máshol a földbe süllyedt; tetején vörös és arany falevelek gyűltek halomba az ősz közeledtével. A levegő mozdulatlanul állt, mintha az idő idefent megtorpant volna. Még a tücskök sem ciripeltek a fűben. Áron megnyalta száraz ajkát. Szíve a torkában dobogott, bár maga sem értette, miért. Minden olyan békésnek tűnt – mégis, ez a béke most nyomasztóbb volt bármilyen lármánál.

– Ismered ezt a helyet? – kérdezte halkan, szinte suttogva, miközben Bodza után belépett a kőfalon tátongó résen.

Bodza nem nézett rá, de lelassította lépteit. Orrát mélyen a földre szorítva szimatolt végig egy csapáson, mintha rég elveszett nyomokat követne. Áron figyelte a kutya óvatos, kimért mozgását. A kőfalon belül bokrok és fiatal fák nőttek összevissza; az egykori szőlőből alig maradt nyom, csak néhány elvadult venyige tekergett fel egy vén diófa törzsén. A tisztás túlsó szélén, félig a földbe süppedve egy düledező présház maradványai bukkantak elő a gazból. Oldalfala még álltak, zöld mohával borítva, teteje azonban beomlott, és a gerendák a belső térbe zuhantak. Az ajtófélfá meglepően épségben meredezett a helyén, mintha egy láthatatlan ajtót őrizne. A korhadó faoszlopon egy apró, repedezett fatábla függött ferde szögben. Áron odalépett, hogy jobban szemügyre vegye a rajta lévő feliratot. A festék már rég megkopott, de még kivehető volt a girbegurba betűsor.

– Tükörhegy... – mormolta maga elé Áron, és végigfuttatta ujjait a betűk bemélyedésén. Valami ismeretlen borzongás futott végig a gerincén a szó hallatán. Soha nem hallotta ezt a nevet a faluban, s most mégis úgy csengett, mintha egy régi, elfeledett mese címét mondta volna ki.

Bodza időközben eltűnt a szeme elől; beosont a présház nyitott száján át az omladozó falak közé. Áron utánaindult. Óvatosan kerülgette a földön heverő törmeléket: rozsdás hordóabroncsot, korhadt deszkákat és szétmállott zsákokat, amelyekből kioldalazott a múlt pora. Ahogy átlépte a küszöböt – vagyis azt a helyet, ahol valaha küszöb lehetett –, hirtelen hideg járta át. Mintha a levegő hőmérséklete bent néhány fokkal alacsonyabb lett volna, mint odakint a napon. Az árnyék sűrűbben ült meg a sarokban, noha ablakok híján csak a bedőlt tetőnyíláson át szűrődött be fény. Bodza a helyiség közepén állt, pontosan ott, ahová a tetőgerendák zuhanása egy kis szabad teret hagyott. Orrát magasra emelte, szimatolt, majd mozdulatlanra dermedt.

Áron is megtorpant pár lépés után. Valami különös nyomást érzett a koponyájában, mint amikor egy hegedű húrja éppen csak a hallhatóság határán pendül meg. Olyan volt, mintha a

tér egy pillanatra hullámozott volna körülötte. Szédülés fogta el; a falnak kellett támaszkodnia, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Pislogott néhányat, de a furcsa érzés nem múlt el rögtön. A prэшházban mintha sűrűbb lett volna a levegő, áthatotta valami dohos, föld alatti illat, de mögötte – vagy talán csak a képzeletében – ott lebegett egy másik aroma is. Édeskés, virágos illat volt, amit nem tudott hirtelen hová tenni.

Bodza ekkor felé fordult. Áron kiegyenesedett, és a kutyára pillantott. A félhomályban Bodza alakja szinte beleolvadt a környező törmelék árnyékába, csak a két szeme csillogott tisztán. Áron hirtelen úgy érezte, hogy a világ beszűkül arra a két fénylő szempontra. Mert azok a szemek... volt bennük valami megmagyarázhatatlanul ismerős. Mintha nem is Bodza nézett volna rá. A kutya tekintete mély volt és fürkésző, de most valami több csillant meg benne. Áron érezte, ahogy megfeszül minden izma, szinte földbe gyökerezik a lába. Egy villanásnyi időre az a különös benyomása támadt, hogy a saját szeme tekint vissza rá Bodzáéból. Mintha egy másik lény rejtőzne a barna írisz mögött – vagy éppen ő maga, egy tükör mögül figyelve.

– Mi a... – szaladt ki Áron száján rekedten, de a mondat vége már a torkára fagyott.

Ebben a pillanatban Bodza megszólalt.

Nem vakkantott, nem nyüsztett, hanem emberi hangon, tisztán ejtette ki a szavakat:

– Most már értened kellene...

A hang alig volt több suttogásnál, mégis betöltötte az apró prэшházat. Mélyen csengett, kissé érdesen, mint egy hosszú hallgatás után megzendülő hegedűhúr. Áron nem akart hinni a fülének. Döbbenetében elakadt a lélegzete, szeme sarkában fekete foltok kezdtek táncolni. Megtántorodott, és két kezével kapott a fal után, de ujjai csak morzsolódó vakolatot találtak.

A világ megfordult körülötte. Egy másodpercre mintha felülről látta volna önmagát és a kutyát, ahogy ott állnak szemben egymással az omladozó falak gyűrűjében. Aztán a mennyezet nélküli szoba körvonalai elhomályosultak, Bodza barna sziluettje is köddé vált a félhomályban. Áron térdei megroggyantak, teste tehetetlen bábu módjára dőlt oldalra. Az utolsó, amit még felfogott, a saját neve volt – mintha valaki hívta volna őt a távolból, egy rekedt, ismeretlenül is ismerős hangon: „Áron...”

Majd mindent elnyelt a sötétség.

4. fejezet – A másik arc

Áron lassan tért magához, mintha egy mély, álomtalan sötétből emelkedne fel. Először csak a hideget érezte: a föld nyirkos nedvessége átítatta ruháját, egészen a csontjáig hatolt.

Valami idegen, nyers hűvösség csordogált végig rajta, mintha maga a domb fektette volna rá nehéz, hideg tenyerét. Az egész világ keményebbnek és idegenebbnek tűnt, mint korábban; mintha körülötte minden megváltozott volna. Nem tudta, mennyi ideig feketett ott eszméletlenül – az idő emléke teljesen szertefoszlott benne. Helyette egy különös lüktetésre figyelt fel a mellkasában: egy dobbanásra, ami nem a saját ritmusa volt, mintha egy idegen szív vert volna odabent. És a fejében derengett egy hang is. Nem szólt hozzá érthetően, nem harsant fel egyetlen szó sem, csak valami halk, sejtelmes susogás kúszott elő tudata peremén, olyan halk és távoli, mintha a saját szíve próbálna suttogni hozzá valamit – valami érthetetlen üzenetet.

Lassan, óvatosan kinyitotta a szemét.

A szemét résnyire nyitva először képtelen volt elhinni azt, amit látott. A prэшáz belseje terpeszkedett körülötte, de minden aránytalanul nagyinak tűnt, mintha ő maga zsugorodott volna apróra. A földre zuhant gerenda óriásként feküdt fölé hajolva, sötét, korhadttal testével úgy borult rá, mint egy fekvő szörny, amely bármikor megmozdulhat. A széthasadt asztal lapja a mennyezetig ért, a kifordult szék lábai pókszerűen kapaszkodtak a levegőbe. A szétmállott zsákokból kiömlött szalma aranyszínű hegyekként tornyosult, a por szálló szemei pedig vakító napkorongoknak látszottak a félhomályban. Minden tárgy idegen volt, félelmetes és szokatlan: nem egyszerű bútorok és deszkák, hanem külön világok, amelyek között ő – parányi, védtelen – szorult a földhöz szegezve.

A madarak éneke sem dallamként szállt már a fülébe, hanem nyers, repedezett zajként, mintha valaki egy recsegő hangszórót tartott volna egészen a füléhez. A levelek lágy susogása, egy tücsök éles ciripelése, egy apró nesz a közeli bokorban – mindez egyszerre, könyörtelen erővel rázúdult. Úgy érte a hangok özöne, mintha a világ minden zöreje egyszerre akarna betörni elméje kapuján, túl élesen, túl erőszakosan.

Meg akarta szólítani a világot, hogy megkérdezze, mégis mi történt vele. De a torkából nem emberi szó, hanem egy rekedt, idegen vakkantás tört elő, mintha saját hangját elnyelte volna valami sötét erő. Áron megdermedt a döbbenettől, majd reszketve lepillantott magára. Nem a saját, ismerős kezét látta maga előtt, hanem egy mancsot – vastag, barnás-feketés szőrrel borítva. Rémülten mozdította volna, de a végtag ügyetlenül engedelmeskedett: túl sok ízület hajlott egyszerre, a mozdulat szaggatott és idegen volt. A nedves föld sárként tapadt a mancsra, mintha soha többé nem moshatná le. Megpróbált felegyenesedni, két lábra állni, de a test nem ismerte parancsait. Elbotlott, megtántorodott, végül visszazuhan a hideg talajra. Ebben a pillanatban orrát elárasztották a szagok, olyan elementáris erővel tódultak be, hogy a feje beleszédült. Érezte a nyirkos föld nehéz penészszagát, a mohás kövek dohos illatát, és – a

leghihetetlenebb módon – Bodza bundájának ismerős, szelíd aromáját. Hiszen... hiszen ő maga volt most Bodza.

– Nem... – nyögte volna kétségbeesetten, de a torkán csak újabb vinnyogó hang csúszott ki.
– Ez nem lehet...!

Kapkodva próbálta ismét összeszedni magát, újfent feltornáznai a testét, hogy visszanyerje emberi egyensúlyát. Ám a teste újra és újra a földre rántotta, mintha egy láthatatlan erő láncolná a földhöz. Minden izma ismeretlen ösztönök szerint feszült meg: a test vad, állati készítése erősebbnek bizonyult, mint a gondolat vagy az akarat.

Ekkor, a prэшáz árnyékos bejáratánál, Áron megpillantotta saját magát. A sötét nyílásban ott állt az ő teste – pontosan az a test, amelyhez minden emléke fűződött. Felismerte a kora reggel kapkodva magára rángatott farmert, az ingét, amely gyűrötten simult a vállára, a kezét, amelyeket ösztönösen mozgatott volna, az arcvonásait, amelyeket számtalanszor látott viszont a fürdőszobai tükörben. Mégis, most idegennek hatott mindez. Mert azok a szemek, amelyekkel a saját arcából ránéztek, nem az ő szemei voltak. Az ő valódi tekintete más színű és más fényű volt, de ebben az idegen arcban mély, sötétbarna szemek ültek – Bodza ismerős, bár most emberi formában tündöklő szemei.

Az ajtófélfá homályában álló férfi lassan, mély lélegzetet vett. A tekintete rezzenéstelen és fürkésző volt; nyugodtan figyelt, mégis a mélyén ott bújt valami törékeny sebezhetőség, amit Áron a saját szemében soha nem látott.

– Áron – szólalt meg végül a férfi az ő hangján, ám furcsa, idegen árnyalattal. – Ne félj.

Az ismerős hang idegen árnyalata és a kimondott szavak értelme – hogy mindez nem véletlen – egyszerre zúdult Áronra, és a döbbenettől elhagyta minden ereje. A kutya-test lábai megremegtek alatta, ő pedig összezsugorult a földön. Túlságosan súlyos tehernek érezte ezt az idegen testet; bordái zihálva emelkedtek és süllyedtek, mintha a mellkasát belülről feszítené a rettegés. Kapkodva, nyüszítve vette a levegőt, ahogy a pánik végigsöpört rajta. Mögötte a farka önkéntelenül a hasa alá konyult, ahogy a rémület végigszaladt az állati testén. Próbált megszólalni, tiltakozó szavakat formálni, de a nyelve esetlenül botladozott, torkát mintha idegen akarat béklyózta volna meg. Csak ösztönös, állatias hangok buggyantak ki belőle – torz nyögések és vinnyogások, melyek mégis az ő félelmének csorbult kiáltásai voltak.

Bodza – Áron testében – ekkor lassan odalépett hozzá. Megállt előtte, majd lassan leguggolt, épp úgy, ahogyan Áron térdelt le egykor a bokrok között, amikor először találkoztak. A mozdulat kísértetiesen ismerős volt, mégis most egy idegen testből érkezett.

– Hallgass rám – mondta nyugodtan, bár a szemében izzó feszültséget nem tudta leplezni.
– Ez az egyetlen módja volt, hogy elérjelek. Hogy megmutassam, ki vagyok valójában.